

Arrest

nr. 310 767 van 5 augustus 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord. de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 november 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 24 november 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 november 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtoun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent afkomstig uit het dorp Shagay gelegen in het district Khogyani, provincie Nangarhar. U verhuisde op uw vijftien jaar naar de wijk Kholes Family in Jalalabad, provincie Nangarhar en

daar woonde u vier of vijf jaar. Nadien verhuisde u naar Darunta gelegen in het district Surkhrod, provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw vrouw, uw kinderen en uw moeder.

U verklaarde dat u op uw vijftien jaar de taliban een bom zag plaatsen onder een brug in uw dorp. U lichtte hierover uw broer in die onmiddellijk telefonisch contact opnam met het districtshuis. De overheidsdiensten gingen ter plekke en konden de betrokken talibanleden arresteren. Uw familie besliste preventief te vluchten naar Kholes Family. Uw broer E(...) begon toen te werken voor het leger voor zes maanden tot één jaar. Vervolgens werkte uw broer enkele jaren voor de commando's en vervolgens nog twee jaar voor de inlichtingendienst. Ongeveer elf jaar voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd uw broer vermoord tijdens zijn job. Tijdens jullie verblijf in Family Kholes hoorden jullie ook dat het er gevaarlijk kon zijn omwille van de aanwezigheid van de taliban. Omwille van deze redenen beslisten jullie om preventief te verhuizen naar Darunta. Na de machtsovername kwamen de taliban drie keer langs bij uw thuis. U was telkens op uw werk. De taliban vroegen telkens aan uw moeder waar u was en uw moeder zei telkens dat u er niet was waarna de taliban vetrokken. Echter had uw moeder de derde keer schrik waarna ze u aanraade om Afghanistan te ontvluchten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de vijftiende dag na de val van Kabul uit Afghanistan bent gevlucht. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk naar België, waar u op 9 november 2022 toekwam. U diende op 10 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat u aankwam in België raadde u uw familie aan om preventief te vluchten naar Pakistan aangezien er mogelijk gevaar kon zijn voor hen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: originele documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw broer, foto's met betrekking tot de tewerkstelling van uw broer, de originele taskara van uw broer, een kopie van uw taskara en een kopie van documenten die het overlijden van uw broer aantonen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat u geheugenproblemen zou hebben (CGVS, p. 16). U haalde aan dat u hiervoor reeds uw sociaal assistent contacteerde, maar ze nog niks voor u hadden gedaan (CGVS, p. 7). Er dient opgemerkt te worden dat u geen enkel medisch attest hebt neergelegd ter staving van deze problemen. Verder kende het persoonlijk onderhoud ook een normaal verloop en bevestigde u op het einde dat u al uw asielmotieven had kunnen uiteenzetten (CGVS, p. 21). Er drongen zich geen bijzondere steunmaatregelen op tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit niets blijkt dat u niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Allereerst vreesde u vervolging in Afghanistan omwille van uw broer zijn tewerkstelling als bridmal bij het Afghaanse nationale leger, de commando's en de inlichtingendienst. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw broer gebeld en achtervolgd werd door de taliban en vervolgens gedood werd tijdens zijn tewerkstelling in Kunduz ongeveer elf jaar voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 10, 15). Rekening houdend

met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw broer plausibel is.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalde echter geen dergelijke geloofwaardige zaken aan (zie verder). Het loutere feit dat u een familielid bent van een persoon die vroeger tot de ANSF behoorde is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Uw broer overleed daarenboven reeds ongeveer elf jaar geleden (omgerekend ongeveer 2012) (CGVS, p. 10). U vluchtte vervolgens pas in 1400 (in westerse kalender 2021) omwille van de bezoeken van de taliban bij u thuis (CGVS, p. 8, 16-18). Het is zeer opmerkelijk dat er negen jaren tussen zijn dood en uw vertrek uit Afghanistan zitten. Het is dan ook onaannemelijk dat u zo veel jaren later nog zou moeten vluchten uit Afghanistan en een vrees zou moeten koesteren omwille van het profiel van uw broer.

Daarnaast wist u geen eensluitende verklaringen af te leggen met betrekking tot uw asielrelaas. Zo vermeldde u bij DVZ dat de taliban jullie bedreigden met de dood nadat uw broer had gerapporteerd aan de overheid over de plaatsing van de bom door de taliban en jullie vervolgens beslisten om te verhuizen (vragenlijst CGVS, nr. 5). Echter verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat jullie preventief zijn gevlucht aangezien uw familie dacht dat er misschien problemen konden komen (CGVS, p. 8-9, 20). Een volledig andere reden voor uw verhuis destijds. Hiermee geconfronteerd herhaalde u louter dat de taliban u niet gerust zouden hebben gelaten en u daar nu ook geen contacten meer heeft (CGVS, p. 20). Dit biedt echter geen afdoende verklaring aangezien er duidelijk staat vermeld dat u omwille van bedreigingen bent verhuisd (vragenlijst CGVS, nr. 5). Daarenboven werd u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid geboden om opmerkingen te geven over uw eerdere verklaringen bij DVZ en verklaarde u toen dat alles goed verliep (CGVS, p. 3).

Ook over de timing van het overlijden van uw broer en de reden van uw verhuizing naar Darunta legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ dat jullie verhuisden naar Darunta omwille van de job van uw broer en dat uw broer daarna vermoord werd (vragenlijst CGVS, nr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat uw broer voor deze verhuis vermoord werd en jullie omwille van deze reden en omwille van de geruchten in Jalalabad verhuisd zijn (CGVS, p. 9, 14). Hiermee geconfronteerd herhaalde u dat uw broer weldegelijk stierf toen jullie nog in Khaled Family woonden en dat de tolk u destijds verkeerd zal begrepen hebben (CGVS, p. 21). Ook dit biedt geen afdoende verklaring aangezien u toen duidelijk verklaarde dat uw broer na de verhuis naar Darunta vermoord werd en dat jullie omwille van zijn job en de bedreigingen verhuisden. Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaring heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Bovendien kon u ook dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud melden, maar toen bevestigde u louter dat alles goed was verlopen (CGVS, p. 3).

Tevens kon u geen eenduidige verklaringen afleggen over de concrete aanleiding van uw vertrek wat nochtans een kernelement betreft in uw asielrelaas. Zo vermeldde u bij DVZ niks over de huisbezoeken van de taliban in Darunta net voor uw vertrek uit Afghanistan, maar zei u toen dat u louter vertrok op aanraden van uw moeder omwille van de machtsovername en de problemen die u vroeger zou gekend hebben (vragenlijst CGVS, nr. 5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dit wel te hebben gezegd bij DVZ en er fouten staan in het verslag van destijds (CGVS, p. 21). Dit biedt echter geen verklaring aangezien u duidelijk zei dat u op aanraden van uw moeder bent vertrokken omwille van uw problemen in het verleden (vragenlijst CGVS, nr. 5). Ook hier beperkte u zich tot het louter ontkennen van uw voorgaande verklaring en blijft de vastgestelde omissie overeind. Bovendien kon u deze fouten aanhalen bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud en toen bevestigde u louter dat alles goed was verlopen (CGVS, p. 3). Het gegeven dat u bij DVZ totaal niks vermeldde over de huisbezoeken van de taliban terwijl net deze bezoeken de rechtstreekse aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gevormd en dus aan de kern van uw vluchtrelaas raken, doet drastisch afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Verder verklaarde u bij DVZ dat de taliban u meerdere keren hebben bezocht in Jalalabad, maar tijdens uw persoonlijk onderhoud vermeldde u daar plotsklaps niks meer over (vragenlijst CGVS, nr. 5). Hiermee geconfronteerd zei u dat uw broer wel werd bedreigd (CGVS, p. 21). Dit biedt echter geen verklaring aangezien uw broer telefonisch werd bedreigd en er daarenboven een verschil is tussen uw broer bedreigen en u komen zoeken zoals u destijds verklaarde. Dergelijke opeenstapeling van inconsistenties ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast legde u onaannemelijke verklaringen af over de bezoeken van de taliban na de machtsovername. Zo kon u niet zeggen wanneer de taliban de eerste en tweede keer langskwamen (CGVS, p. 16-17). Dit is echter vreemd aangezien uw moeder u wel inlichtte over de bezoeken (CGVS, p. 18). Ook was u volatiel in uw verklaringen over het aantal keer dat de taliban uw huis zouden hebben bezocht. Zo verklaarde u eerst

dat ze ongeveer drie keer kwamen en vervolgens dat ze drie à vier keer kwamen (CGVS, p. 16-17). Wanneer u vervolgens verduidelijking werd gevraagd kon u het niet exact zeggen (CGVS, p. 17). Het is echter onaannemelijk dat u op deze vraag geen eenduidig antwoord kon geven aangezien dit de aanleiding was voor uw vertrek. Bovendien kon u iets later in het persoonlijk onderhoud dan plots wel bevestigen dat het over drie bezoeken ging (CGVS, p. 18). Uw vage en volatiele verklaringen over de huisbezoeken van de taliban ondergraven nog verder de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Tevens is het frappant dat alle bezoeken van de taliban exact op dezelfde manier verliepen (CGVS, p. 17-18). Verder bleef u na het eerste en tweede bezoek ook gewoon werken en dacht u gewoon na over een plan (CGVS, p. 20). Echter is het vreemd dat u dan pas vanaf het derde bezoek vreest dat ze u zouden vermoorden en voordien gewoon verder uw leven leidde.

Ook is het zeer opvallend dat er na uw vertrek uit Afghanistan niks meer is gebeurd (CGVS, p. 10). Er kan namelijk verwacht worden dat wanneer de taliban op zoek waren naar u ze na uw vertrek ook nog iets van zich hadden laten horen. Ook de reden dat uw familie nu in Pakistan is, is geen reden voor de afwezigheid van enig contact door de taliban na uw vertrek aangezien ze pas naar daar gingen toen u aankwam in Brussel wat toen al meer dan één jaar was na uw vertrek uit Afghanistan.

Gelet op voorgaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u geen enkel geloofwaardig element wist aan te voeren waaruit blijkt dat u ooit doorheen al die jaren concrete problemen zou hebben gekend met de taliban omwille van het profiel van uw broer en/of omwille van het betrappen van de taliban die een bom plaatsten, noch dat u problemen zou hebben gekregen sinds de machtsovername. Uw loutere veronderstellingen dat de taliban iets zouden kunnen doen zijn onvoldoende om een gegronde vrees aan te tonen.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bijgevolg na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische

situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten, namelijk originele documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw broer, foto's met betrekking tot de tewerkstelling van uw broer, de originele taskara van uw broer, een kopie van uw taskara en een kopie van documenten die het overlijden van uw broer aantonen, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

De originele documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw broer, de foto's met betrekking tot de tewerkstelling van uw broer, de originele taskara van uw broer tonen louter uw broer zijn identiteit en zijn tewerkstelling aan wat niet betwist wordt door het CGVS. De kopie van uw taskara toont louter uw identiteit aan wat ook niet betwist wordt door het CGVS. De kopie van de documenten die het overlijden van uw broer aantonen bevestigen louter het overlijden van uw broer wat verder niet betwist wordt door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het

beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat het besluit van de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing niet berust op een zorgvuldig onderzoek en wijst op het bepaalde in artikel 48/6, §§ 4 en 5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dat hij niet heeft te weten overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven en dat hij op overtuigende wijze aangaf welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij een vrees heeft indien hij zou terugkeren. Verzoeker wijst erop hierover verklaringen te hebben afgelegd en documenten te hebben voorgelegd. Verzoeker benadrukt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft gegeven op de aan hem gestelde vragen, en stelt dat er geen resultaatsverbintenis kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden. De geloofwaardigheid van zijn verklaringen moet worden getoetst aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijkheid en achtergrond, aldus verzoeker.

Verzoeker betwist het oordeel van de adjunct-commissaris dat hij geen eensluidende verklaringen zou hebben afgelegd. Hij wijst erop dat hij *“de vermeende verschillen – dewelke louter blijken uit de vergelijking van de gezegden tijdens het persoonlijk onderhoud met het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken – heeft toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud”*. Hij stelt dat hij duidelijk maakte *“dat de reden van zijn verhuis was ingegeven door de vrees voor de taliban”* en dat hij verduidelijkte wanneer zijn broer is gestorven en wanneer zij naar Darunta zijn verhuisd. Dat dit mogelijks anders in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) zou zijn genoteerd, is voor verzoeker een verrassing, zo stelt hij. Hij merkt op dat hij erop duidde dat dit vermoedelijk een vergissing betrof, bijvoorbeeld doordat de tolk hem niet goed begrepen had of omdat dit verkeerd werd genoteerd in het verslag van het interview. Wat betreft zijn verklaringen omtrent de huisbezoeken van de taliban, voert verzoeker aan gewezen te hebben op de tekortkomingen in de verslaggeving, dewelke volgens hem een aannemelijke verklaring kunnen vormen voor de genoteerde verschillen. Bovendien voert verzoeker aan dat dit verslag de enige weergave is van zijn verklaringen, *“waardoor een verdere controle over de gezegden van verzoeker tijdens dit interview onmogelijk is”*. Er wordt ten onrechte geen rekening gehouden met de tekortkomingen die kunnen optreden bij de redactie van het verslag van de DVZ, aldus verzoeker.

Verzoeker meent verder dat het verslag van zijn persoonlijk onderhoud bij de DVZ geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hij merkt op dat hij tijdens het onderhoud bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. Hij stelt verder dat hij de taal niet sprak en volledig afhankelijk was van de medewerker van de DVZ die de leiding had over het onderhoud. Hij geeft aan dat op alle vragen kort moest worden geantwoord en dat hem duidelijk werd gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waardoor hij zich beperkte tot *“de (meeste) hoofdlijnen”*. Hij meent te hebben gedaan wat van hem werd gevraagd en dat een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen (nagenoeg) onbestaande is. Het enige wat kan worden vastgesteld, is dat zijn handtekening is aangebracht op de vragenlijst van de DVZ, *“waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd”*, aldus verzoeker. De bewijswaarde van deze handtekening is volgens hem echter bijzonder relatief, *“aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is”*. Er kan volgens hem evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden hem gevraagd werd zijn handtekening te plaatsen. Hij stelt dat van

hem verwacht werd dat hij (gewillig) zijn medewerking verleende, waardoor hij zijn handtekening plaatste als hem dat gevraagd werd, temeer omdat hij overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

Verzoeker meent dat er in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden “*met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt*”, waardoor volgens hem de verschillen tussen zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ respectievelijk op het CGVS niet van die aard zijn “*om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas*”.

Voorts stelt verzoeker dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven en hij verklaringen heeft afgelegd en documenten overhandigd heeft waaruit effectief kan worden opgemaakt dat zijn verklaringen oprecht zijn. Hij kan maar de documenten overmaken waarover hij beschikt, “*zoals inzake zijn identiteit en deze van zijn broer*”, aldus verzoeker. Verzoeker voert aan dat de gebeurtenissen waarover hij werd ondervraagd reeds jaren geleden hebben plaatsgevonden. Voor hem is dit bijzonder lang geleden, waardoor het niet onaannemelijk is dat hij zich de precieze data niet kan herinneren wanneer de taliban de eerste en de tweede keer langskwamen, aldus verzoeker. Tevens stelt hij dat zijn herinneringen onderhevig zijn aan vervaging, waardoor hij het tijdens het persoonlijk onderhoud moeilijk had zich het aantal keren te herinneren dat de taliban langskwamen na de machtsovername, en dat dit uiteindelijk, voor zover hij weet, drie keer gebeurde. Hij onderschatte de impact hiervan, waardoor hij pas na het derde bezoek beseftte dat hij het land diende te verlaten, aldus verzoeker. Hij wijst er nog op dat ook zijn familie Afghanistan diende te verlaten en dat zij sindsdien in Pakistan verblijven, zoals door hem ook werd toegelicht tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Verder wijst verzoeker op de actuele situatie in Afghanistan en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker stelt verwesterd te zijn door zijn jarenlang verblijf in Europa. Hij voert aan dat hij zich een levensstijl heeft eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan en geen ervaring of kennis meer heeft over hoe hij zich dient te gedragen in deze sterk veranderde samenleving. Bovendien stelt verzoeker een bijzonder risicoprofiel te hebben en weinig contact te hebben met zijn familie die ondertussen in Pakistan verblijft. Uit de beschikbare informatie blijkt daarentegen dat de taliban een zeer repressieve versie van de sharia implementeren, die toeziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details, aldus verzoeker, die verwijst naar het stuk 3 gevoegd bij zijn verzoekschrift. Verzoeker gaat verder in op het risico op vervolging van Afghanen die worden gezien als ‘verwesterd’ en op de vervolgingsgronden ‘godsdiens’ en ‘politieke overtuiging’. Verzoeker meent “*dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdiensstige of politieke overtuiging, in het bijzonder gericht tegen de (heersende waarden en normen van de) taliban*”. Hij stelt dat zijn huidige levensstijl belangrijk is om zijn (godsdiensstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

In ondergeschikte orde wijst verzoeker op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij gaat in op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en betoogt, onder verwijzing naar het door hem gevoegde stuk 3, dat deze situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, en aldus onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. De strikte interpretatie van de islamitische waarden en normen door de taliban vormt bovendien een risico voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban, zo vervolgt verzoeker, die hieraan toevoegt dat de straffen die worden toegebracht door de taliban zo ernstig zijn dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 van het EVRM of artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vallen. Verzoeker meent dat het risico om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften in deze stand van zaken onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Verzoeker gaat verder in op de nood aan subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en het door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in zijn arrest *Elgafaji* gemaakte onderscheid tussen twee situaties van willekeurig geweld. Verzoeker stelt, andermaal onder verwijzing naar het bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk 3, dat er in Afghanistan momenteel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker verwijst in dit verband opnieuw naar zijn persoonlijke situatie, met name de door hem eerder in het kader van zijn vermeende ‘verwestering’ aangehaalde elementen.

3.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt de Nansen Note 3-22 “*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer*” als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

3.2. Nieuwe elementen

Op 21 maart 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023 en de COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023 als bijkomende informatiebronnen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Op vijftienjarige leeftijd zou verzoeker de taliban een bom hebben zien plaatsen onder een brug in zijn dorp. Verzoeker zou zijn broer hiervan op de hoogte gesteld hebben, die op zijn beurt contact opgenomen zou hebben met het districtshuis. De overheidsdiensten zouden de betrokken talibanleden ter plekke hebben kunnen arresteren. Als gevolg van dit incident, zou verzoekers familie besloten hebben preventief te vluchten naar de wijk Kholes Family in Jalalabad. Verzoekers broer E. zou toen voor enkele maanden beginnen werken zijn voor het leger. Vervolgens zou hij gedurende enkele jaren voor de commando's gewerkt hebben en daarna gedurende twee jaar voor de inlichtingendienst. Ongeveer elf jaar geleden zou verzoekers broer gedood zijn tijdens zijn job. Hierdoor, en omwille van geruchten dat het er gevaarlijk zou zijn omwille van de aanwezigheid van de taliban, zouden verzoeker en zijn familie besloten hebben te verhuizen van Kholes Family naar Darunta. Na de machtsovername zouden de taliban drie keer langsgesproken zijn bij verzoeker thuis op momenten dat verzoeker op zijn werk was. De taliban zouden hierbij aan verzoekers moeder gevraagd hebben waar verzoeker was. Bij het derde bezoek zou verzoekers moeder schrik gekregen hebben en zou ze verzoeker aangeraden hebben Afghanistan te verlaten. Verzoeker zou Afghanistan vijftien dagen na de machtsovername verlaten hebben.

Na grondige lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk weet te maken.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Allereerst vreesde u vervolging in Afghanistan omwille van uw broer zijn tewerkstelling als bridmal bij het Afghaanse nationale leger, de commando's en de inlichtingendienst. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw broer gebeld en achtervolgd werd door de taliban en vervolgens gedood werd tijdens zijn tewerkstelling in Kunduz ongeveer elf jaar voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 10, 15). Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw broer plausibel is.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalde echter geen dergelijke geloofwaardige zaken aan (zie verder). Het loutere feit dat u een familielid bent van een persoon die vroeger tot de ANSF behoorde is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Uw broer overleed daarenboven reeds ongeveer elf jaar geleden (omgerekend ongeveer 2012) (CGVS, p. 10). U vluchtte vervolgens pas in 1400 (...) omwille van de bezoeken van de taliban bij u thuis (CGVS, p. 8, 16-18). Het is zeer opmerkelijk dat er negen jaren tussen zijn dood en uw vertrek uit Afghanistan zitten. Het is dan ook onaannemelijk dat u zo veel jaren later nog zou moeten vluchten uit Afghanistan en een vrees zou moeten koesteren omwille van het profiel van uw broer.

Daarnaast wist u geen eensluitende verklaringen af te leggen met betrekking tot uw asielrelaas. Zo vermeldde u bij DVZ dat de taliban jullie bedreigden met de dood nadat uw broer had gerapporteerd aan de overheid over de plaatsing van de bom door de taliban en jullie vervolgens beslisten om te verhuizen (vragenlijst CGVS, nr. 5). Echter verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat jullie preventief zijn gevlucht aangezien uw familie dacht dat er misschien problemen konden komen (CGVS, p. 8-9, 20). Een volledig andere reden voor uw verhuis destijds. Hiermee geconfronteerd herhaalde u louter dat de taliban u niet gerust zouden hebben gelaten en u daar nu ook geen contacten meer heeft (CGVS, p. 20). Dit biedt echter geen afdoende verklaring aangezien er duidelijk staat vermeld dat u omwille van bedreigingen bent verhuisd (vragenlijst CGVS, nr. 5). Daarenboven werd u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid geboden om opmerkingen te geven over uw eerdere verklaringen bij DVZ en verklaarde u toen dat alles goed verliep (CGVS, p. 3).

Ook over de timing van het overlijden van uw broer en de reden van uw verhuizing naar Darunta legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ dat jullie verhuisden naar Darunta omwille van de job van uw broer en dat uw broer daarna vermoord werd (vragenlijst CGVS, nr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat uw broer voor deze verhuis vermoord werd en jullie omwille van deze reden en omwille van de geruchten in Jalalabad verhuisd zijn (CGVS, p. 9, 14). Hiermee geconfronteerd herhaalde u dat uw broer weldegelijk stierf toen jullie nog in Kholes Family woonden en dat de tolk u destijds verkeerd zal begrepen hebben (CGVS, p. 21). Ook dit biedt geen afdoende verklaring aangezien u toen duidelijk verklaarde dat uw broer na de verhuis naar Darunta vermoord werd en dat jullie omwille van zijn job en de bedreigingen verhuisden. Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaring heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Bovendien kon u ook dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud melden, maar toen bevestigde u louter dat alles goed was verlopen (CGVS, p. 3).

Tevens kon u geen eenduidige verklaringen afleggen over de concrete aanleiding van uw vertrek wat nochtans een kernelement betreft in uw asielrelaas. Zo vermeldde u bij DVZ niks over de huisbezoeken van de taliban in Darunta net voor uw vertrek uit Afghanistan, maar zei u toen dat u louter vertrok op aanraden van uw moeder omwille van de machtsovername en de problemen die u vroeger zou gekend hebben (vragenlijst CGVS, nr. 5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dit wel te hebben gezegd bij DVZ en er fouten staan in het verslag van destijds (CGVS, p. 21). Dit biedt echter geen verklaring aangezien u duidelijk zei dat u op aanraden van uw moeder bent vertrokken omwille van uw problemen in het verleden (vragenlijst CGVS, nr. 5). Ook hier beperkte u zich tot het louter ontkennen van uw voorgaande verklaring en blijft de vastgestelde omissie overeind. Bovendien kon u deze fouten aanhalen bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud en toen bevestigde u louter dat alles goed was verlopen (CGVS, p. 3). Het gegeven dat u bij DVZ totaal niks vermeldde over de huisbezoeken van de taliban terwijl net deze bezoeken de rechtstreekse aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gevormd en dus aan de kern van uw vluchtrelaas raken, doet drastisch afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Verder verklaarde u bij DVZ dat de taliban u meerdere keren hebben bezocht in Jalalabad, maar tijdens uw persoonlijk onderhoud vermeldde u daar plotsklaps niks meer over (vragenlijst CGVS, nr. 5). Hiermee

geconfronteerd zei u dat uw broer wel werd bedreigd (CGVS, p. 21). Dit biedt echter geen verklaring aangezien uw broer telefonisch werd bedreigd en er daarenboven een verschil is tussen uw broer bedreigen en u komen zoeken zoals u destijds verklaarde. Dergelijke opeenstapeling van inconsistenties ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast legde u onaannemelijke verklaringen af over de bezoeken van de taliban na de machtsovername. Zo kon u niet zeggen wanneer de taliban de eerste en tweede keer langskwamen (CGVS, p. 16-17). Dit is echter vreemd aangezien uw moeder u wel inlichtte over de bezoeken (CGVS, p. 18). Ook was u volatiel in uw verklaringen over het aantal keer dat de taliban uw huis zouden hebben bezocht. Zo verklaarde u eerst dat ze ongeveer drie keer kwamen en vervolgens dat ze drie à vier keer kwamen (CGVS, p. 16-17). Wanneer u vervolgens verduidelijking werd gevraagd kon u het niet exact zeggen (CGVS, p. 17). Het is echter onaannemelijk dat u op deze vraag geen eenduidig antwoord kon geven aangezien dit de aanleiding was voor uw vertrek. Bovendien kon u iets later in het persoonlijk onderhoud dan plots wel bevestigen dat het over drie bezoeken ging (CGVS, p. 18). Uw vage en volatiele verklaringen over de huisbezoeken van de taliban ondergraven nog verder de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Tevens is het frappant dat alle bezoeken van de taliban exact op dezelfde manier verliepen (CGVS, p. 17-18). Verder bleef u na het eerste en tweede bezoek ook gewoon werken en dacht u gewoon na over een plan (CGVS, p. 20). Echter is het vreemd dat u dan pas vanaf het derde bezoek vreest dat ze u zouden vermoorden en voordien gewoon verder uw leven leidde.

Ook is het zeer opvallend dat er na uw vertrek uit Afghanistan niks meer is gebeurd (CGVS, p. 10). Er kan namelijk verwacht worden dat wanneer de taliban op zoek waren naar u ze na uw vertrek ook nog iets van zich hadden laten horen. Ook de reden dat uw familie nu in Pakistan is, is geen reden voor de afwezigheid van enig contact door de taliban na uw vertrek aangezien ze pas naar daar gingen toen u aankwam in Brussel wat toen al meer dan één jaar was na uw vertrek uit Afghanistan."

Uit het bovenstaande blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het betwisten van het oordeel van de adjunct-commissaris en te stellen dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming door verklaringen af te leggen over de redenen die hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en de vrees die hij tot op heden heeft indien hij zou dienen terug te keren en door documenten te overhandigen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat de verklaringen die hij bij de DVZ en het CGVS heeft afgelegd in belangrijke mate met elkaar in overeenstemming zijn, beperkt hij zich tot het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing, zonder evenwel de vastgestelde tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Uit het administratief dossier en de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tegenstrijdige of incoherente verklaringen heeft afgelegd over meerdere kernelementen van zijn vluchtrelaas, zoals de concrete aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan en de bedreigingen van de taliban waarmee verzoekers familie al dan niet werd geconfronteerd. De vaststelling dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft wel degelijk op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker kan niet bijgetreden worden waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat hij "de vermeende verschillen – dewelke louter blijken uit de vergelijking van de gezegden tijdens het persoonlijk onderhoud met het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken – heeft toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud". Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker, wanneer hij werd geconfronteerd met verschillende tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS, louter volhield op beide momenten hetzelfde gezegd te hebben en stelde dat de tolk dit verkeerd begrepen zou hebben of dat er fouten zouden gebeurd zijn bij het opstellen van het verslag van het interview bij de DVZ (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20- 21). Door louter te volharden in eerdere verklaringen, dan wel deze zonder meer ontkennen, weerlegt verzoeker echter de pertinent vastgestelde tegenstrijdigheden niet. De omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman en volledig op zichzelf was aangewezen kan de gedane vaststellingen niet verklaren noch verschonen. Verzoeker licht niet toe hoe de afwezigheid van een vertrouwenspersoon of raadsman hem zou hebben verhinderd de kernelementen van zijn persoonlijke relaas bij de DVZ op zelfstandige wijze uiteen te zetten. In zoverre verzoeker doelt op het Nederlands, waar hij opmerkt dat hij "de taal" niet spreekt, wijst de Raad erop dat hij de bijstand van een tolk Pasjtoe heeft gevraagd en gekregen bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoeker heeft bij aanvang van zijn procedure verklaard Pasjtoe te spreken en deze taal voldoende te beheersen om de problemen die hebben geleid tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te

beantwoorden (AD, stuk 7, Verklaring betreffende procedure van 22 november 2022). Uit het verslag van verzoekers gehoor bij de DVZ, dat hem werd voorgelezen in het Pasjtoe, kunnen evenmin (ver)taalproblemen blijken (AD, stuk 7, Vragenlijst). Verder doet de omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd kort op de hem gestelde vragen te antwoorden, waarbij hem duidelijk werd gemaakt dat hij meer zou kunnen vertellen op het CGVS, niets af aan de verplichting om correcte en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de kernaspecten van zijn relaas. Verzoeker werd bij de DVZ gevraagd een kort doch volledig overzicht te geven van de feiten die hadden geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, doch liet na de huisbezoeken van de taliban, nochtans de rechtstreekse aanleiding van zijn vertrek uit Afghanistan, te vermelden (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Nog daargelaten deze omissie, vormt het argument dat hem bij de DVZ gevraagd werd om zijn relaas kort samen te vatten in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker danig tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot meerdere essentiële punten van zijn relaas.

Waar verzoeker stelt dat een controle op de manier waarop het interview bij de DVZ is verlopen nagenoeg onbestaande is, herhaalt de Raad dat verzoekers verklaringen bij de DVZ aan hem werden voorgelezen in het Pasjtoe en dat hij het gehoorverslag hierna uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Waar verzoeker stelt dat de bewijswaarde van zijn handtekening bijzonder relatief is aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierover hoger is uiteengezet. De Raad wijst er verder op dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde dat het interview bij de DVZ heel goed verliep, hij er alle essentiële redenen waarom hij om internationale bescherming verzoekt heeft kunnen vermelden en het verslag van dit interview hem werd voorgelezen. Verzoeker had geen verdere opmerkingen over dit interview (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Het is naar het oordeel van de Raad derhalve niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing op algemene en louter hypothetische wijze te suggereren dat verzoekers verklaringen bij de DVZ niet correct werden genoteerd en dat hierin een verklaring kan worden gevonden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. In dit verband dient er nog op gewezen dat de ambtenaren van de DVZ onpartijdig zijn en er geen persoonlijk belang hebben bij hebben de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming onjuist weer te geven. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekers betoog is niet dienstig om afbreuk te doen aan de bewijswaarde van de verslagen van zijn interview bij de DVZ in het kader van het onderzoek van zijn nood aan internationale bescherming.

De Raad kan verzoeker evenmin volgen waar hij de inconsistenties en onaannemelijkheden in zijn verklaringen tracht te verschonen door aan te geven dat de gebeurtenissen waarover hij werd ondervraagd reeds jaren geleden hebben plaatsgevonden toen hij nog in Afghanistan verbleef en zijn herinneringen daarom onderhevig zijn aan vervaging. Zelfs al hebben sommige onderdelen van verzoekers relaas, bijvoorbeeld het overlijden van zijn broer en het plaatsen van de bom door de taliban, betrekking op feiten die meer dan tien jaar geleden gebeurd zouden zijn, doet dit op geen enkele wijze afbreuk aan de legitieme verwachting dat verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven en zich nader informeert over de essentie elementen van zijn zaak, *quod non*. Door in voorliggend verzoekschrift zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS te herhalen, namelijk dat de taliban drie maal langskwamen maar hij zich dit niet goed herinnert, doet verzoeker geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden.

De door hem neergelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie evenmin wijzigen. De *taskara's* die verzoeker neerlegt van zichzelf en van zijn broer kunnen dienen ter staving van hun identiteit, die niet ter discussie staat (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 3 en 4). De documenten en foto's aangaande de job van verzoekers broer bij het leger en zijn overlijden kunnen zijn werkzaamheden respectievelijk zijn overlijden bewijzen (*Ibid.*, nrs. 1, 2 en 5), welke elementen *in casu* evenmin worden betwist. Deze documenten kunnen echter niet aantonen dat verzoeker ooit concrete problemen zou hebben gekend met de taliban omwille van het profiel van zijn broer en/of omwille van het feit dat verzoeker de taliban betrapt zou hebben bij het plaatsen van een bom.

De Raad merkt tot slot nog op dat verzoeker de bestreden beslissing ongemoeid laat waar daarin op goede gronden als volgt wordt gemotiveerd:

"U haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat u geheugenproblemen zou hebben (CGVS, p. 16). U haalde aan dat u hiervoor reeds uw sociaal assistent contacteerde, maar ze nog niks voor u hadden gedaan (CGVS, p. 7). Er dient opgemerkt te worden dat u geen enkel medisch attest hebt neergelegd ter staving van deze problemen. Verder kende het persoonlijk onderhoud ook een normaal verloop en bevestigde u op het einde dat u al uw asielmotieven had kunnen uiteenzetten (CGVS, p. 21). Er drongen zich geen bijzondere

steunmaatregelen op tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit niets blijkt dat u niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming."

Verzoekers betoog is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij verwesterd is geraakt doorheen zijn verblijf in Europa.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia

na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de

de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote

variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de gemachtigde van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

Met de loutere verwijzing in het voorliggende verzoekschrift naar zijn lange verblijf in Europa en België toont verzoeker niet *in concreto* aan dat dit hem dermate zou hebben veranderd dat hij thans verwesterd is of bij terugkeer naar Afghanistan als dusdanig zal worden beschouwd en om die reden zal worden gevisieerd door de taliban. Nu op basis van verzoekers niet-betwiste leeftijd dient te worden besloten dat hij reeds meerderjarig was op het moment van zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2021, kan worden

aangenomen dat hij bij vertrek al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker verklaart tot de twaalfde graad naar school te zijn gegaan in Afghanistan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Bovendien blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtow en verklaart praktiserend moslim te zijn (*Ibid.*, p. 4-5).

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat hij zich een levensstijl heeft eigen gemaakt die ingaat tegen de heersende waarden en normen en hij door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer heeft over hoe hij zich dient te gedragen in deze samenleving, zonder dit verder te concretiseren of te staven met enig begin van bewijs, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij weinig contact heeft met zijn familie, dient te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog liet optekenen dat hij heel vaak telefonisch contact heeft met zijn moeder en zijn vrouw (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker meent dat het niet ter betwisting staat dat zijn familie Afghanistan ondertussen ook verlaten heeft en in Pakistan verblijft, doch de Raad merkt op dat dit een loutere bewering betreft die verzoeker niet staft en die in elk geval niet kan volstaan om aan te nemen dat verzoeker niet in staat zou zijn om zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst te conformeren aan de aldaar actueel geldende waarden en normen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat enkel zijn vrouw, moeder en kinderen naar Pakistan zouden zijn verhuisd, en dat hij soms contact heeft met zijn schoonvader, die nog steeds in Darunta in Afghanistan woont, waar ook verzoekers grootvader en ooms langs moederszijde tot op heden zouden verblijven (*Ibid.*, p. 3, 6-7, 15-16). Dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan geen beroep meer zou kunnen doen op een familiaal netwerk vindt aldus geen steun in zijn eerdere verklaringen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban omwille van de job van zijn broer, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat de machtsovername door de taliban en hun implementatie van een zeer repressieve versie van de sharia betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd

en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en er naar school is geweest, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als 'verwesterd' zal worden beschouwd en om die reden zal worden geviseerd of vervolgd.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van een godsdienstige of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele

bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

In zoverre verzoeker betoogt dat de strikte interpretatie van de islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban, dient te worden herhaald dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet langer bekend is met de regels, waarden en normen die thans in Afghanistan gelden of van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij deze bij een terugkeer in acht neemt, laat staan dat verzoeker zou aantonen dat hij om die reden een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban loopt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich

oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de

eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker beperkt zich tot een verwijzing naar de actuele situatie in Afghanistan en naar "*zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek*", zonder in concreto toe te lichten in welke zin dit verblijf hem blootstelt aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen beroep meer zou kunnen doen op een familiaal netwerk.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

I. VERLOOY

S. WILLAERT